

Хитаючися, фіялковий глек

Йде по траві, де ще прорізи давні
Для джерела, що — в плямах — шолудиве,
З заглибин тільки визира білок.

Блакитні лійки сушаться, як лік

На проминальне, де — в сліпучість — довіз.
Глек — по траві — і, як димар, гуде він.
На лапах жаб'ячих хвилястий переляк

По всіх калюжах — аж по обрій — ікла,

Щоб — маком — ніч, він проти світла заклик,
Єдиний він, аж шкіру — геть, — звитяжець, —

Під глеком сонця, — тьми дозорець, — тужить

За ніччю, де із мороку б — гніздо
Для — днем — покривджених, п'яничок і нездар.